TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2007. gada 14. jūnijā *

Lieta C-342/05

par prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi atbilstoši EKL 226. pantam,

ko 2005. gada 14. septembrī cēla

Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv M. van Bēks [*M. van Beek*] un I. Koskinens [*I. Koskinen*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja,

pret

Somijas Republiku, ko pārstāv E. Biglina [*E. Bygglin*], pārstāve, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja.

* Tiesvedības valoda — somu.

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. V. A. Timmermanss [*C. W. A. Timmermans*], tiesneši K. Šīmans [*K. Schiemann*], J. Makarčiks [*J. Makarczyk*], L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*] (referents) un Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*],

ģenerāladvokāte J. Kokote [*J. Kokott*],
sekretārs R. Grass [*R. Grass*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus tiesas sēdē 2006. gada 30. novembrī,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar šo prasību Eiropas Kopienu Komisija lūdz Tiesu atzīt, ka, atļaujot vilku medības pretēji Padomes 1992. gada 21. maija Direktīvas 92/43/EEK par dabisko dzīvotņu, savvaļas faunas un floras aizsardzību (OV L 206, 7. lpp.; turpmāk tekstā — "Dzīvotņu direktīva") 16. panta 1. punktā paredzētajiem atkāpju iemesliem, Somijas Republika nav izpildījusi pienākumus, kas tai uzlikti ar šīs direktīvas 12. panta 1. punktu un 16. panta 1. punktu.

Atbilstošais tiesiskais regulējums

Dzīvotņu direktīva

2 Atbilstoši Dzīvotņu direktīvas 12. panta 1. punktam:

"Dalībvalstis veic nepieciešamos pasākumus, lai IV pielikuma a) daļā uzskaitītajām dzīvnieku sugām to dabiskās izplatības areālā izveidotu stingras aizsardzības sistēmu, aizliedzot:

a) minēto sugu īpatņu visu veidu apzinātu gūstīšanu vai nonāvēšanu savvaļā;

[..]."

3 Dzīvotņu direktīvas IV pielikuma nosaukums ir "Kopienā nozīmīgas [Kopienas nozīmes] dzīvnieku un augu sugas, kam vajadzīga stingra aizsardzība". Šī IV pielikuma a) daļā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Aktu par Austrijas Republikas, Somijas Republikas un Zviedrijas Karalistes pievienošanās nosacījumiem un pielāgojumiem līgumos, kas ir Eiropas Savienības pamatā [OV 1994, C 241, 21. lpp., un OV 1995, L 1, 1. lpp.; turpmāk tekstā — "IV pielikuma a) daļa"], ir minēta šāda suga: "Canis lupus (izņemot Somijas populācijas ziemeļbriežu pārvaldības apvidos, kā tie definēti 2. pantā Somijas 1990. gada 14. septembra Aktā Nr. 848/90 par ziemeļbriežu pārvaldību)".

4 Dzīvotņu direktīvas 16. panta 1. punktā ir noteikts:

"Ja nav apmierinošas alternatīvas un ja netiek kaitēts attiecīgo sugu populāciju saglabāšanai labvēlīgā aizsardzības statusā to dabiskās izplatības areālā, dalībvalstis drīkst atkāpties no 12., 13., 14. panta un 15. panta a) un b) punkta noteikumiem, lai:

a) aizsargātu savvaļas faunu un floru un saglabātu dabiskās dzīvotnes;

b) novērstu nopietnu kaitējumu, jo īpaši labībai, mājlopiem, mežiem, zivsaimniecībai un ūdeņiem un citiem īpašuma veidiem;

c) rūpētos par veselības aizsardzību un sabiedrības drošību vai obligāti ievērotu citas sevišķi svarīgas sabiedrības intereses, tostarp sociāla vai ekonomiska rakstura intereses un videi primāri svarīgas labvēlīgas pārveides;

[..]."

5 Sugas aizsardzības statuss ir definēts Dzīvotņu direktīvas 1. panta i) punktā:

"i) *sugas aizsardzības statuss* ir uz attiecīgo sugu iedarbojošos ietekmju kopums, kas ilgtermiņā var ietekmēt šīs sugas populāciju izplatību un skaitlisko daudzumu 2. pantā minētajā teritorijā;

Aizsardzības statusu uzskata par labvēlīgu, ja:

— attiecīgo sugu populācijas dinamikas dati liecina, ka ilgtermiņā suga sevi atražo un ir dzīvotspējīga konkrētās dabiskās dzīvotnes sastāvdaļa,

— sugas dabiskās izplatības areāls nav samazinājies un šķiet, ka tas nemazināsies arī tuvākajā laikā, un

— dzīvotne ir un šķiet, ka arī turpmāk būs pietiekami plaša tās populāciju ilglaicīgai uzturēšanai."

Somijas tiesiskais regulējums

6 No Tiesā iesniegtajiem lietas materiāliem izriet, ka Dzīvotņu direktīvas 12. un 16. pants ir ļoti līdzīgā redakcijā transponēti Somijas medību tiesībās.

7 Tomēr uz vilku nonāvēšanas atļaušanu attiecas īpašs tiesiskais regulējums. Vilku medībām katrā atsevišķā gadījumā ir jāsaņem attiecīgā medību iecirkņa atļauja. Reģiona maksimālās medību robežas, t.i., maksimālo vilku skaitu, ko medību sezonā no 1. novembra līdz 31. martam drīkst nomedīt atsevišķos iecirkņos, nosaka Lauksaimniecības un mežu ministrija. Šīs robežas tiek noteiktas tā, lai, tās sasniedzot, netiktu apdraudēta populācija attiecīgajā iecirknī. Tiek ņemta vērā visa informācija par šo dzīvnieku mirstību, it īpaši ceļu satiksmes negadījumos un cilvēku darbību rezultātā.

8 Lai atļautu medības, medību iecirkņiem ir jāpārbauda, vai ir izpildīti Dzīvotņu direktīvas, kas ir transponēta valsts tiesībās, 16. panta 1. punktā minētie nosacījumi. Turklāt, sasniedzot reģiona maksimālo medību robežu, to var pārsniegt tikai tad, ja pastāv 16. panta 1. punktā minētie nosacījumi, un ar īpašu ministrijas atļauju.

9 Turklāt, lai gan policijai ir tiesības ārkārtas apstākļos nonāvēt dzīvniekus, tā to var darīt tikai tad, ja ir ievēroti šī sprieduma 8. punktā nosauktie nosacījumi.

Pirmstiesas procedūra

10 Komisija uzsāka valsts pienākumu neizpildes procedūru, 2001. gada 10. aprīlī nosūtot Somijas Republikai brīdinājuma vēstuli. Pēc tam, kad šī dalībvalsts 2001. gada 6. jūlijā nosūtīja atbildes vēstuli, Komisija 2002. gada 26. jūnijā izdeva argumentētu atzinumu. Tā norādīja, ka, tā kā Somijā vilku aizsardzības statuss nav labvēlīgs, var izmantot citas alternatīvas un, tā kā medību atļaujas ir izsniegtas, nekonstatējot saistību ar atsevišķiem dzīvniekiem, kas rada nopietnu kaitējumu, atļautās vilku medības neatbilst Dzīvotņu direktīvas 16. panta 1. punkta nosacījumiem. Somijas Republika uz šo argumentēto atzinumu atbildēja ar 2002. gada 28. augusta vēstuli.

11 Tomēr, uzskatot, ka pastāv inkriminētā valsts pienākumu neizpilde, Komisija 2005. gada 14. septembrī cēla šo prasību.

Par prasību

Lietas dalībnieku argumenti

12 Vispirms Komisija norāda, ka Somijā vilki ir apdraudēta suga un ka tā rezultātā tās aizsardzības statusu šajā dalībvalstī nevar uzskatīt par labvēlīgu.

13 Turpinājumā Komisija apgalvo, ka Somijas prakse atļaut medības kā preventīvu pasākumu ir pretēja Dzīvotņu direktīvas 16. panta 1. punktam. Lai gan tiešām ir ļoti

iespējams, ka vilki rada nopietnu kaitējumu, to parasti var novērst ar citiem līdzekļiem, neveicot preventīvu nonāvēšanu. Šajā sakarā var paredzēt aromātvielu, elektrisko ganu vai citu līdzekļu izmantošanu atbaidīšanai, liellopu vai suņu ieslodzīšanu naktī vai pat radītā kaitējuma atlīdzināšanu. Ja medību atļaujas izsniedz preventīvā nolūkā, diez vai tiks nonāvēti vilki, kas rada nopietnu kaitējumu. Katrā ziņā Somijas iestādes izsniedz šīs atļaujas, pienācīgi nekonstatējot saistību ar atsevišķiem dzīvniekiem, kas rada šo kaitējumu. Šajos apstākļos medības nav pārāk efektīvs līdzeklis, lai novērstu šādu kaitējumu.

14 Visbeidzot, Komisija apgalvo, ka ikgadējās teritoriālās kvotas, ko Lauksaimniecības un mežu ministrija ir iepriekš noteikusi ierobežotam laikposmam, nav pamatotas, jo atkāpes no stingrās aizsardzības sistēmas ir jāvērtē neatkarīgi no attiecīgā laikposma un jānosaka katrai medību atļaujai atsevišķi saskaņā ar Dzīvotņu direktīvas 16. panta 1. punktu. Jāpiebilst, ka Somijas iestāžu prakse rada situāciju, kurā vilkus var likumīgi nonāvēt pat tad, ja ir ievērojami pārsniegta Lauksaimniecības un mežu ministrijas noteiktā maksimālā robeža. Tādējādi 2003./2004. gada sezonā, neņemot vērā, ka par maksimālo robežu bija noteikti astoņi vilki, ir izsniegtas vienpadsmit atļaujas atkāpes veidā un turklāt policija ir izsniegusi divas atļaujas. Galu galā šajā sezonā ir nonāvēti divpadsmit vilki.

15 Komisija secina, ka, tā kā vilku aizsardzības statuss Somijā nav labvēlīgs, var izmantot citas alternatīvas un, tā kā medību atļaujas ir izsniegtas, pienācīgi nekonstatējot saistību ar atsevišķiem dzīvniekiem, kas rada kaitējumu, vilku medības Somijā ir atļautas, pārkāpjot Dzīvotņu direktīvas 16. panta 1. punktā minētos nosacījumus.

16 Somijas valdība apgalvo, ka vilku medībām ir nepieciešama atļauja, ko var saņemt, pamatojoties uz rakstisku un pamatotu pieteikumu, kurā ir minēta attiecīgo dzīvnieku teritorija un skaits un kuru iesniedz vietējā medību iecirknī. Iecirknis, kura rīcībā ir atbilstoša informācija par šo zonu, pārbauda, vai medības apdraud sugas saglabāšanu labvēlīgā aizsardzības statusā, vai ir iespējams izmantot apmierinošas alternatīvas un vai ir izpildīti Dzīvotņu direktīvas 16. panta 1. punktā paredzētie atkāpju nosacījumi.

17 Turklāt lēmumi izsniegt medību atļaujas arī ir pieņemti, ievērojot maksimālo reģionā nomedījamo īpatņu robežu katrā medību iecirknī, kuru nosaka Lauksaimniecības un mežu ministrija un kas atbilst tam īpatņu skaitam, ko no bioloģiskā viedokļa var likvidēt, neapdraudot populāciju. Tātad nav runas par kvotu, kas būtu jāsasniedz vai jāizmanto.

18 Somijas valdība uzskata, ka tās prakse vilku populāciju Somijā netraucē saglabāt labvēlīgā aizsardzības statusā. Tā tiešām pēdējos gados ir ievērojami pieaugusi. Turklāt tas attiecas arī uz populācijas apdzīvotām vietām. Vispār ziņas, kas attiecas uz minētās sugas attīstības dinamiku, norāda, ka tā turpina un ilglaicīgi var turpināt veidot dzīvotspējīgu attiecīgo dabisko dzīvotņu sastāvdaļu.

19 Attiecībā uz nosacījumu, kas izriet no "apmierinošas alternatīvas neesamības", minētā valdība apgalvo, ka gan pa vienam, gan kopā iespēju robežās ir izmantoti daudzi dažādi līdzekļi, lai novērstu vai samazinātu vilku nodarīto kaitējumu. Katrā ziņā medību iecirkņi aplūko visas apmierinošās alternatīvas pirms medību atļaujas izsniegšanas. Šajā sakarā Somijas valdība uzsver, ka alternatīvas, ko šajā gadījumā min Komisija, tomēr nav piemērotas katram atsevišķajam gadījumam.

20 Šī valdība pretēji Komisijas apgalvotajam uzskata, ka ar Dzīvotņu direktīvas 16. panta 1. punktu nav aizliegts atkāpties no stingrās aizsardzības sistēmas, lai novērstu nopietnu kaitējumu. Nav arī pareizi, ka lēmumos, ar kuriem valsts kompetentās iestādes ir izsniegušas vilku medību atļaujas, nav precizēti vilki, kas rada nopietnu kaitējumu. Šajos lēmumos ir precīzi noteiktas ģeogrāfiskās robežas, uz kurām attiecas šīs atļaujas un kurās uzturas vilki, kuri rada šādu kaitējumu. Tomēr, tā kā vilks ir bara dzīvnieks, medību atļaujās visos gadījumos nav iespējams norādīt konkrēto īpatni vai īpatņus, kas rada kaitējumu. Tomēr, ja ir zināmi konkrētie baram piederošie dzīvnieki, tad tieši tie ir norādīti izsniegtajās medību atļaujās. Ja attiecīgais dzīvnieks pārvietojas vienatnē, medību atļauju var izdot arī attiecībā uz konkrēto dzīvnieku.

Tiesas vērtējums

21 Kā pamatoti norādījusi ģenerāladvokāte secinājumu 16. punktā, ar šo prasību Komisija neapstrīd ne Somijas tiesisko regulējumu, ne atsevišķus vilku nonāvēšanas gadījumus, bet gan Somijas iestāžu administratīvo praksi vilku medību jomā.

22 Pat ja pats piemērojamais valsts tiesiskais regulējums ir saderīgs ar Kopienu tiesībām, pienākumu neizpilde var būt administratīvās prakses rezultāts, ar kuru šīs tiesības tiek pārkāptas (skat. 2006. gada 27. aprīļa spriedumu lietā C-441/02 Komisija/Vācija, Krājums, I-3449. lpp., 47. punkts).

23 Šajā sakarā no pastāvīgās judikatūras izriet, ka tiesvedībā sakarā ar valsts pienākumu neizpildi Komisijai ir jāpierāda iespējamā pienākumu neizpilde. Tieši Komisijai ir jāiesniedz Tiesai pierādījumi, kas nepieciešami, lai Tiesa varētu pārbaudīt, vai ir notikusi valsts pienākumu neizpilde; Komisija nevar pamatoties ne uz kādiem pieņēmumiem (skat. it īpaši 2003. gada 6. novembra spriedumu lietā C-434/01 Komisija/Apvienotā Karaliste, Krājums, I-13239. lpp., 21. punkts, un iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/Vācija, 48. punkts).

24 Šīs prasības ietvaros Komisijai ir jāpierāda, ka ar Somijas praksi tiek pārkāpta vilku kā Dzīvotņu direktīvas IV pielikuma a) daļā minētas sugas stingrās aizsardzības sistēma, kas paredzēta 12. panta 1. punktā, jo atkāpes no šīs sistēmas ir izdarītas, neievērojot šīs direktīvas 16. panta 1. punktā paredzētos nosacījumus (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/Apvienotā Karaliste, 22. punkts).

25 Tā kā minētā tiesību norma paredz izņēmuma regulējumu, kas jāinterpretē šauri un saskaņā ar kuru attiecīgo nosacījumu esamības pierādīšanas pienākums attiecībā uz katru atkāpi ir jāuzliek iestādei, kas pieņem lēmumu, dalībvalstīm ir jānodrošina, ka jebkuras atkāpes ir pamatotas ar precīzi un atbilstoši pamatotiem lēmumiem, kuros ir norādes uz Dzīvotņu direktīvas 16. panta 1. punktā paredzētajiem iemesliem, nosacījumiem un prasībām (šajā sakarā skat. 2006. gada 8. jūnija spriedumu lietā C-60/05 *WWF Italia* u.c., Krājums, I-5083. lpp., 34. punkts).

26 Šajā lietā ir skaidrs, ka:

— Somijas iestādes katru gadu atkāpju veidā atļauj vilku medības ierobežotā apjomā;

— saskaņā ar ziņojumu par sugu apdraudējumu Somijā 2000. gadā, ko 2001. gadā ir publicējusi Vides aizsardzības ministrija un Somijas Vides centrs [Pertti Rassi, Aulikki Alanen, Tiina Kanerva ja Ilpo Mannerkoski. (toim.): *Suomen lajien uhanalaisuus 2000.* Uhanalaisten lajien II seurantaryhmä. Helsinki: Ympäristöministeriö & Suomen ympäristökeskus, 2001], vilki ir atzīti par apdraudētu sugu Somijā;

— šajā ziņojumā ir minēts, ka atsevišķu atražojošu dzīvnieku skaits ir mazāks par 50, kas ir skaits, kuram samazinoties, pastāv nopietni izzušanas draudi;

— atbilstoši Lauksaimniecības un mežu ministrijas publicētajam Vilku populācijas pārvaldības plāna (turpmāk tekstā — "Pārvaldības plāns") 7.2. punktam Somijā, lai nodrošinātu vilku populācijas kā dzīvotspējīgas tās dabisko dzīvotņu sastāvdaļas saglabāšanu ilgtermiņā, ir nepieciešami vairāk nekā 20 atražojoši pāri;

— 2001., 2002., 2003. un 2004. gadā atražojošo vilku pāru skaits atbilstoši Pārvaldības plāna 2.1.5. punktam ir novērtēts kā attiecīgi 11, 12, 13 un 16.

27 Tātad šķiet, ka, ievērojot Dzīvotņu direktīvas 1. panta i) punkta pirmajā ievilkumā noteikto kritēriju, vilku aizsardzības statuss Somijā atbilstoši argumentētajā atzinumā noteiktajam terminam nav bijis labvēlīgs.

28 Saskaņā ar Dzīvotņu direktīvas 16. panta 1. punktu attiecīgo sugu labvēlīgs aizsardzības statuss to dabiskās izplatības areālā ir nepieciešams priekšnosacījums tajā paredzēto atkāpju piešķiršanai (skat. 2007. gada 10. maija spriedumu lietā C-508/04 Komisija/Austrija, Krājums, I-3787. lpp., 115. punkts).

29 Līdz ar to šādu atkāpju izdarīšana ir iespējama izņēmuma kārtā, ja ir pierādīts, ka ar tām netiks vēl vairāk pasliktināts populācijas nelabvēlīgais aizsardzības statuss vai kavēta tās labvēlīgā aizsardzības statusa atjaunošana. Atbilstoši Komisijas apgalvojumiem, it īpaši tās Vadlīniju par Kopienu nozīmes dzīvnieku sugu stingru aizsardzību atbilstoši Dzīvotņu direktīvai (*Guidance document on the strict protection of animal species of community interrest provided by the «Habitats» Directive 92/43/EEC*, galīgā redakcija, 2007. gada februāris) III daļas 47.–51. punktam, nevar izslēgt, ka ierobežota īpatņu skaita nonāvēšana neietekmē Dzīvotņu direktīvas 16. panta 1. punktā noteikto mērķi saglabāt vilkus labvēlīgā aizsardzības statusā to dabiskās izplatības areālā. Tādējādi saistībā ar attiecīgo sugu šāda atkāpe būtu neitrāla.

30 No abiem lēmumiem, ar kuriem Somijas iestādes ir izsniegušas vilku medību atļaujas un kuri pieņemti, pirms Komisija bija nosūtījusi Somijas Republikai brīdinājuma vēstuli, un kurus Komisija ir iesniegusi Tiesā, izriet, ka šīs iestādes abos attiecīgajos gadījumos ir atļāvušas noteikta vilku skaita medības konkrēti noteiktā ģeogrāfiskā teritorijā, nepamatojoties uz sugas aizsardzības statusa novērtējumu, nesniedzot precīzu un atbilstošu pamatojumu par apmierinošas alternatīvas neesamību un precīzi nenorādot konkrētus vilkus, kas rada nopietnu kaitējumu un kurus var nonāvēt.

31 Šādi lēmumi, kas, pirmkārt, nav pamatoti ar novērtējumu par vilku nonāvēšanas, kas ar tiem ir atļauta, ietekmi uz šīs sugas populācijas saglabāšanu labvēlīgā aizsardzības

statusā tās dabiskās izplatības areālā un kas, otrkārt, neietver precīzu un atbilstošu pamatojumu, ka nepastāv apmierinoša alternatīva, ir pretēji Dzīvotņu direktīvas 16. panta 1. punktam.

32 Tomēr ir jāatgādina, — kā izriet no šī sprieduma 21. punkta — Komisija ar šo prasību nevēlas apstrīdēt atsevišķus gadījumus, bet gan Somijas administratīvo praksi vilku medību jomā.

33 Šajā sakarā Tiesa ir nolēmusi, ka, lai valsts rīcība, kas veido Kopienu tiesībām pretēju administratīvo praksi, EKL 226. panta nozīmē būtu uzskatāma par valsts pienākumu neizpildi, šādai praksei ir jābūt zināmā mērā nemainīgai un vispārējai (skat. it īpaši iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/Vācija, 50. punkts).

34 Turklāt, kā izriet no pastāvīgās judikatūras, pienākumu neizpildes pastāvēšana ir jānovērtē saskaņā ar to situāciju, kāda dalībvalstī pastāvēja, beidzoties argumentētajā atzinumā noteiktajam termiņam (skat. it īpaši 2005. gada 26. aprīļa spriedumu lietā C-494/01 Komisija/Īrija, Krājums, I-3331. lpp., 29. punkts).

35 Šajā gadījumā Komisija nav iesniegusi nevienu lēmumu par vilku medību atļauju izsniegšanu, ko Somijas iestādes būtu pieņēmušas pēc šī sprieduma 30. punktā minētajiem lēmumiem, izņemot divus 2006. gadā pieņemtos lēmumus, uz kuriem tā atsaucas, lai izceltu Somijas iestāžu progresu kopš tā laika.

36 Cita starpā Komisija, kas šajā tiesvedībā nekad nav apgalvojusi, ka minētās iestādes nebūtu lojāli sadarbojušās attiecībā uz lēmumu par medību atļauju izdošanu paziņošanu, nav iesniegusi Tiesai nevienu šāda veida lēmumu, kas būtu pieņemts laikposmā, kas atbilst pirmstiesas procedūras noslēgumam, un kas varētu sniegt Tiesai ziņas, kas nepieciešamas, lai pārbaudītu izteikto iebildumu pamatotību.

37 Turklāt ir jāatgādina, — kā minēts šī sprieduma 26. punktā — ka atražojošo pāru skaits laikposmā no 2001. līdz 2004. gadam ir palielinājies no 11 līdz 16. Turklāt nav apstrīdēts, ka šajā pašā laikposmā kopējais vilku skaits Somijas teritorijā ir pieaudzis no 110–130 īpatņiem līdz 185–200 īpatņiem.

38 Šie dati, lai gan tie paši atsevišķi nav svarīgi, katrā ziņā ir piemēroti, lai pierādītu, ka, neņemot vērā, ka Somijā atkāpju veidā ir atļautas vilku medības, attiecīgās sugas aizsardzības statuss šajā dalībvalstī laikposmā no pirmstiesas procedūras līdz nozīmīgai stadijas daļai pirms šīs prasības celšanas ir būtiski un pastāvīgi uzlabojies.

39 Tādējādi Komisija nav iesniegusi pietiekamus pierādījumus, ka pastāv Somijas iestāžu pastāvīga administratīva prakse izsniegt vilku medību atļaujas, nepamatojoties uz sugas aizsardzības statusa vērtējumu vai nesniedzot precīzu un atbilstošu pamatojumu tam, ka nav apmierinošas alternatīvas.

40 Attiecībā uz Komisijas iebildumu par to, ka medību atļaujas tiek izsniegtas preventīvi vai katrā ziņā, nekonstatējot saistību ar atsevišķiem dzīvniekiem, kas rada nopietnu

kaitējumu, jākonstatē, — kā norādījusi arī ģenerāladvokāte secinājumu 29. punktā — ka Dzīvotņu direktīvas 16. panta 1. punktā nav prasīts, lai pirms atkāpes pieņemšanas būtu radies nopietns kaitējums.

41 Tomēr ir taisnība, — kā atzīst Somijas valdība — ka, tā kā vilks ir dzīvnieks, kas dzīvo galvenokārt baros, medību atļaujas nevar vienmēr attiecināt uz atsevišķu īpatni vai īpatņiem, kas rada nopietnu kaitējumu.

42 Lai gan ir iespējams, ka viena vai vairāku atsevišķu dzīvnieku, kas pieder vilku baram, kas rada vai var radīt šādu kaitējumu, nonāvēšana to var novērst, izbeigt vai samazināt, tomēr jākonstatē, ka lietas materiāli neapstiprina šādu pieņēmumu.

43 Šajā sakarā ir jāpiebilst, — kā norādīts Pārvaldības plāna 5.4.5. punktā — ka saskaņā ar vienu viedokli medību rezultātā vilki uzmanās no cilvēkiem un līdz ar to samazinās kaitējums, bet atbilstoši citam viedoklim tādu vilku medības, kuri pieder pie bara, kaitējumu palielina. Turklāt ir precizēts, ka par šo jautājumu ir pieejami bioloģiski pētījumi.

44 Šādos apstākļos Komisijas iebildumam, ka medību atļaujas izsniedz prevencijas nolūkā, ir jāpiekrīt.

45 Attiecībā uz apstākli, ka lēmumi izdot vilku medību atļaujas ir atkarīgi arī no maksimālā reģionālajā medību iecirknī nomedījamo īpatņu skaita, to nevar uzskatīt par tādu, kas ir pretrunā Dzīvotņu direktīvas 16. panta 1. punktam. Šis skaits, kas tiek noteikts atkarībā no īpatņu skaita, kādu var likvidēt, neapdraudot attiecīgo sugu, ir — kā to pamatoti ir norādījusi ģenerāladvokāte secinājumu 33. punktā — tikai ietvari, kuros medību iecirknis var izsniegt medību atļaujas, ja turklāt ir izpildīti Dzīvotņu direktīvas 16. panta 1. punkta nosacījumi.

46 It īpaši, ņemot vērā šī sprieduma 8. punktā norādīto, tas vien, ka 2003./2004. gada sezonā attiecīgais skaits bija faktiski pārsniegts, nav pietiekams pierādījums tam, ka Somijas iestādes ir izsniegušas medību atļaujas tādā apjomā, kas varētu kaitēt vilku populācijas saglabāšanai labvēlīgā aizsardzības statusā to dabiskajā izplatības areālā.

47 No iepriekš minētā izriet, ka, atļaujot vilku medības preventīvā nolūkā, nekonstatējot, ka tādējādi var novērst nopietnu kaitējumu Dzīvotņu direktīvas 16. panta 1. punkta b) apakšpunkta nozīmē, Somijas Republika nav izpildījusi pienākumus, kas tai ir uzlikti ar šīs direktīvas 12. panta 1. punktu un 16. panta 1. punkta b) apakšpunktu, un ka pārējā daļā Komisijas prasība ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

48 Atbilstoši Reglamenta 69. panta 3. punkta pirmajai daļai, ja lietas dalībniekiem spriedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs, Tiesa var nolemt, ka tiesāšanās izdevumi ir jāsadala vai ka lietas dalībnieki sedz savus tiesāšanās izdevumus paši.

49 Tā kā Komisijas prasība ir apmierināta tikai daļēji, katrs lietas dalībnieks sedz savus tiesāšanās izdevumus pats.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

1) atļaujot vilku medības preventīvā nolūkā, nekonstatējot, ka tādējādi var novērst nopietnu kaitējumu Padomes 1992. gada 21. maija Direktīvas 92/43/EEK par dabisko dzīvotņu, savvaļas faunas un floras aizsardzību 16. panta 1. punkta b) apakšpunkta nozīmē, Somijas Republika nav izpildījusi pienākumus, kas tai ir uzlikti ar šīs direktīvas 12. panta 1. punktu un 16. panta 1. punkta b) apakšpunktu;

2) pārējā daļā prasību noraidīt;

3) Eiropas Kopienu Komisija un Somijas Republika sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

[Paraksti]